

SIMOR ANDRÁS

Egy másik haza

VERSEK

2011-2012

BUDAPEST

Z-füzetek / 144

Sorozatszerkesztő SIMOR ANDRÁS

© Simor András

Ennek a kötetnek a versei egy másik hazáról szólnak. Petőfi, Ady, József Attila hazájáról. Ezt a másik hazát el akarják venni tőlem. Petőfi, Ady, József Attila helyett Tisza Istvánt és Horthy Miklóst állítanák népem elé nemzeti szimbólumként.

Nem tettem mottót könyvem elé. Ha tettem volna, József Attila négy sorát írtam volna e kötet első oldalára:

*S mégis, magyarnak számkivetve,
lelkem sikoltva megriad –
édes Hazám, fogadj szivedbe,
hadd legyek hűséges fiad!*

Apám, Strausz Ernő, szenvedélyes magyar volt. Magyarságától 1944 sem tudta megfosztani. A másik hazát, amelyben ő hitt, tőlem sem vehetik el.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Tépelődő

Felhőt nézek zsiráf volt
most inkább elefánt
aztán cethalat látok
úszik a kéken át

zsiráf elefánt cethal
keresi otthonát
úszik a felhő meghal
nem folytatom tovább

játszik az álnok égbolt
trükköző idegen
hazát látok enyém
volt már felhő az egen

úszik a felhő meghal
úszik a kéken át
zsiráf elefánt cethal

keresi otthonát

Sirató

Nekem hazám ez itt,
mit tönkretesznek ők,
a huszonegyedik
századi ébredők,

árvalányhaj, fokos,
vonul az új menet,
nem oszt és nem szoroz
nekik, mi elveszett,

a másik, az enyém,
a gyűlölt, Adyé,
halott a televény,
ami már senkié.

Bennem él, ami volt,
a tegnapi haza,
a megölt, kirabolt,
Petőfié, az a

föld, mely ma senkié,
Józsefé volt, az ám,
holnapután kié,
nincsen másik hazám,

ha pusztul, pusztulok,
mit ér a kegyelem,
felfordul a tulok
vágóhíd sírhelyen.

A szobor mondja

Legszívesebben
magam mennék el innét,
mert ezekhez,
kik odabent szavaznak,
döntenek,
törvénykeznek
semmi közöm.

Én a dolgozó nép
okos gyülekezete előtt

akarok szoborrá lenni,
nem itt.

Itt hazugok,
rablók,
könyvégetők
tanácskoznak.

Vezetőjük nemrég
ideült mellém,
és nem tudtam
fémkezemmel elpofozni innét.

Ezért
akarok elmenni
magamtól,
önként.

Kis magyar történelem

Hiteles képet ölt a tér,
a geszti bolond visszatér.
Örvendezik, ki jó magyar.
Ezután jön a Don-kanyar.

Szelek smirglizik kedvem
Üres a szoba nappal,
üres a szoba este,
üres, mikor a hajnal
az ablakain les be.

Eső kopog a házon,
kopog az eső bennem.
Tavaszi-időben fázom,
szelek smirglizik kedvem.

Futnak szavak, futnak,
fogason lóg az árnyék.
Nincs ereje az útnak.
Pedig lehetne másképp!

Hívhatna kéklő égbolt,
várhatna dél vagy észak,
ha mindent, mi enyém volt,
tudhatnék magaménak.

Agyamhoz

Hozd létre újra
emlékeimet,
ne adjam őket
soha senkinek,

hozd létre újra
tegnapjaimat,
mert ha elhagynak,
lelkem megriad,

a semmi ágán
várok hajnalig,
kérdzem: élek,
vagy már csak alig?

Kérdzem: volnék,
vagy más valaki
beszél helyettem?
Agyam vallja ki,

teremtsen újjá
hullámaival,
kezdjen tombolni,
mint a szélvihar,

mi kitép fákat,
leránt háztetőt,
éljek, mint tegnap,
mint tegnapelőtt.

Május

Télidő ez voltaképp,
feketedik, holt az ég.
Külhonba megy a gyerek.
Itthon a szív didereg.

December

Gonosz jégcsapok
szíven, ereszen.
Egyedül vagyok.
Fiam keresem.

Fiam keresem.
Egyedül vagyok.
Szíven, ereszen
gonosz jégcsapok.

Ajándékkosár

Ízlett a karácsonyi bor? –
érdeklődik a monitor.
Üdvözlét és outlook-levél,
egy pillanat, és ideér.

Internetezni jó dolog.
Jönnek vidám karácsonyok.
Külföldön él a két gyerek.
Szkájpokok. Az élet remek.

Egy rajzra

Huba,
nem tudtam,
hogyan ez az angyal
te vagy.

Ladányi
bőrébe bújva
rejtőztél el.

Fejed fogod,
lábadon
nincs cipő.

Ezen a rajzon
tudod,
hogyan a Kibaszott Rák
már
készülődik benned.

Ott vannak
a szárnyak,
eredetileg
repülésre valók.

De hová,
miért repüljünk?

A sárból,
legyen Csemón
vagy Pesten,
nem lehet
felrepülni.

Fogod a fejed,
elrejtéd arcod.

Nézz ránk,
segíts nekünk!

Éjszaka

Bitófa készül odakint,
fáját lidércek szögelik,
bejönnek, át a kulcslyukon,
levelet írnak outlookon.

Veszendő világ, vesszen el,
jöjjenek, kiknek jönni kell,
nézzen szemükbe a halott,
kinek szeme tovább ragyog,

és belátja az éjszakát,
útra kel a Tejúton át,
keres egy bolygót, másikat,
úgy érkezik, mint vádirat,

bőszén örvénylik, mint a szél,
rettentő dolgokat beszél,
egyetlen kiáltó torok,
hallják a rémült csillagok.

Jövendő

Az égi villanykörte,
a nap lobban, kiég.
Vonítanék a holdra,
holdam ha volna még.

Őskor

Az utolsó dinoszaurusz
ormótlan testéből
szomorúság
áradt

Túlélte társait
harminc millió
évvel

Még legelte a füvet
de annak se örült
ha egy buja rét
friss zölddel
villogott előtte

Egykedvűen
hörpölte
az ősóceán
kéklőn
bugyogó vizét

Nézte
az előle menekülő
apró
mamutokat
és kicsiny agyában
különös jövőkép
derengett

A kréta kor
legvégén
két lábra állt
egy hatalmasat bődült

Aztán
helyet keresett
Észak-Amerika
felső jura rétegei között

Letelepedett
farkcsonti nyúlványát
töviseit
szarvait
óvatosan elegyengetve

Ott
várta takaróját
a jeget

Egyetlen rímre

Halottak között élek,
jaj, ez a Huba, mondom,
meghalnod miért kellett,
többé Imre sincs otthon,
az unatkozó hangú,
élek-e, vagy halódom,
jaj, Katalin, te kezdted,
tünedezik az ózon
világunk légköréből,
jobb lenne fenn a holdon,
futni innét a Marsra,
lakni a vörös bolygón,
olyan színű, mint zászlóm,
szívemben ha kibontom,
a spájzban őrzött zászló,
jöjjön akármi, zordon
tél, viharokkal dörgő,
gonosz felhő-hajókon,
igaz, diribdarabban,
rajta vérfolt, golyónyom,
a halottak markából
kell titokban kilopnom,
de szakadtán is megvan,
rúdját kézbe kell fognom,
szélbe mártani vásznát,
ez legyen végső dolgom,
hirdesse, amit hajdan,
jaj, Huba, neked mondom,
Imrének, Katalinnak,
lengjen megint, lobogjon,
veletek, velem, itt van,
vérem színével szóljon.

Vers Radnótival

*Az erdő vetkezik
és síkos már a rét.
Hervad az ibolya,
kökörcsin, margarét.*

*Sötétben bukdosóm
a szittyós partokig.
A lélek kóborol,
éjjel rémálmodik.*

*Árnyékom rám tekint,
borong a téli nap.*

Mi készül? Védekezz.
Silány a vádirat.

*Tollamból vers szivárog,
bár minden egyre megy.
De nem övék az ég,
a patak, se a hegy.*

*Vigyázz magadra, – hallom,
hogy mindent megtorolj!
Nem békülök velük,
szám körül nincs mosoly.*

R. M. mondja

Nevemmel ékes Házban
nyilast dicsérnek. Onnan
nevemet vegyétek le.
Ne gyalázzatok holtan.

Kéne egy haza

Van Horthy Miklós tér ismét.
Az értelem szökik innét.
Agy gyötrődik, lélek vásik.
Kéne egy haza. Egy másik.

Elvehetik-e?

Elvehetik-e tőlem
Szent Istvánt (fránya új hit!),
Koppányt tukmálnák énrám,
ki kalandozni buzdít?

Károlyira cserélnék
Rákóczi fejedelmet,
és a sort folytathatjuk,
sose lesz vége ennek.

Tormay Cecile-t tennék
Majakovszkij helyére,
nem való öközójük,
kinek vörösük vére.

A Duna árterére
József Attilát, hátha,
mint dinnyehéj elúszik,
sóhajod küldd utána.

És még mit cselekednek,
mielőtt dörgő villám
viszi messzire őket,
repülnek felhő-hintán

egész a magas égit,
és a pokolba onnan,
élni majd akkor kezdek,
ha főnek egy bugyorban.

Marx a szakállába somolyog

Hogy nem valósult meg
hetven vagy negyven év alatt,
ezért temetni? Történelmileg?
Az emberhangya bolyra vágyik,
ha az nincs,
össze-vissza futkos.
Nézzétek éjjel a holdat,
nappal a napot,
mosolyognak.
Az Univerzumban
bujdokol a csillag.
Otthonra
hol talál?
Ha a Föld
nevű égitestnek
őt befogadni nem akarózik,
keres másikat.
Mi került válságba?
Véglegesbe?
Hangyabeszéd ez,
mintha
összezsugorodott volna
a homo sapiens.
Marx a szakállába somolyog,
igaza van.

Emlék

Jan Drda
Magasabb szempontból
tanár urát
a hatvanas évek elején
ismertem meg

Egy budapesti
gimnázium
párttitkára volt

Az iskola
lázongó diákjai
fáklyás felvonulást terveztek
tiltakozásul
a görög fasizmus ellen

A felsőbbség
(kerületi KISZ
kerületi MSZMP)
gyanúsna találta a dolgot
megtorló eljárást
tervezett

Jan Drda
Magasabb szempontból
tanár ura
pártfegyelmet kért
maga ellen

A felsőbbség
(kerületi KISZ
kerületi MSZMP)
zavarba jött

Ez
nem szerepelt
számításaikban

Az ügy
további intézését
a Belügy
illetékeseire bízták

Magasabb szempontból
tanár úr
megvédte diákjait

Magamat nem találom

Már az életet veszik el.
Az ébredést, Az álmot.
A napokból valami jót.
Mit ébren nem találok.
Mint zenész, ha a hegedűn
a húrok meglazulnak,
kapkodok a hangok után.
Lármává silányultak.
A dunyha alá bújni jó.
Aludni lök a semmi.
Már az életet veszik el.
Egyre nehezebb lenni.
A napokból valami jót.
Az ébredést. Az álmot.
Mint zenész, ha a hegedűn
minduntalan hiányt fog.
Őt irigyelem. A fenyőt.
Órjássá nőtt a kertben.
Túlevelekkel verset ír,
vitatkozik helyettem.
Kik az életet elveszik,
legyenek átkozottak.
Hogyan várjam a holnapot?
Nézem a napot, holdat.
Amiért éltem, elveszett.
A bolyba kéne futni.
A hangya hogyan menekül?
Legyen út, bár egy lyuknyi.
Ébredni. Várni valamit.
Holnaputánig lenni.
A dunyha alá bújni jó.
Aludni lök a semmi.
A szerelem is elveszett.
Almafán nincsen alma.
Mint a házába a csiga,
belebújok magamba.
Fölöttem a semmi ege,
kinevet, hazugul kék.
El kéne menni innen, el.
Legszívesebben futnék.
Valami zugba, mi haza,
avagy hazának látszik.
Oda, hol otthon lehetek.
Várni holnaputánig.
De nincs élet. Nincs ébredés.
Se éjszaka. Se álom.
Kilök az ágy. És fölkelek.
Magamat nem találom.

Egy tanácsra

*„Itt nem forgatni kell, hanem ordítani.”
Jancsó Miklós*

Ordítani kellene,
ordítani, de kinek,
belém mar kegyetlenül
kívül, belül a hideg,
hallja meg a föld, az ég,
ordítani jó nagyot,
ha nem hallja senki meg,
hallják meg a csillagok,
hallja meg a hold, a nap
rémületes éjjelen,
ordítani jó nagyot,
mert másképp nincs kegyelem,
halálíg ordítani,
míg a tüdő kiszakad,
rémületes éjjelen,
részvételen fák alatt,
szálljon tőle a madár,
ússzon tengerben a hal,
forogjon a földgolyó,
haljon, aki belehal,
ordítani jó nagyot,
míg meghallja valaki,
nem is tenni semmi mást,
halálíg ordítani.

Fohász

Lopakodik a hideg.
A fákat dér üli meg.
Kutya nyüszít, nem ugat.
Jég borítja az utat.

A lélek is bujdokol,
égre pislog fák alól,
keresgéli, hol a nap,
szél marja, belé harap.

Várlak, gyere tavaszom,
lépegess az avaron,
érkezz ide jégen át,
ijeszd el az éjszakát.

Évértékelő 2011

Viktória ez, nem haza.
Naszád, mi elmerül.
Megrendültén híve ne légy,
se rendületlenül.

Átok

„Sírt-rítt, visított minden lélek ottan” –
ezt írta Dante, és én oda küldöm
ezeket, hogy ott tengődjenek holtan

égetve testet-lelket maró füstön,
megérdemlik a legundokabb lángot,
lelkük mélyéből rettenetes bűz jön

elárasztva az egész Alvilágot,
hol hallani borzongató beszédek
elegyét, ami fürgeteggé vált ott,

mikor ezekből odaért a lélek,
mert szagukat az Alvilág se állja,
hiába annyi ott a bűn, a vétek,

a reterát-maradvány és a trágya,
ám ezek bűze mindegyikénél több,
kínlődásukat nincs ördög, ki szánja,

lángot kívánok, májat, szívet tépőt,
keselyű-tüzet nekik örökétig,
míg vérük útját elállja a vérrög.

Nincs átok, amit ne mondanék végig
itt találva őket e pokol-körben,
hol lelküket lakájaik se védik,

égjenek eztán időtlen időkben,
feloldozás nélkül örökös lángban,
tetemüket okád ki, drága földem,

miattuk lettem hazámban hazátlan.

Kommentár

Az államtitkár

nem tud arról
mennyiért dolgoznak
földjén
a rabok

Arról sem értesül
hány óra
munkát
sajtol ki belőlük
egy nyugdíjas rendőr

Nem hallja
amikor
a kurvanyjukat szidják

Azt se tudja
hogy hamarosan
tizenéves
cigánygyerekek
szedik a cigánymeggyet
fáiról

Az államtitkár
vak
süket
néma
csak tapintó
és szaglószerve ép
pénzt szimatol
tapint

Kétezertizenkettő

Mintha az élet
veszne el
mióta ezek
itt vannak

A napnak
melege
fénye a holdnak

Lopnak
földet
levegőt
ágait
jegenyéknek

Félek

itt maradnak
sokáig

Hiányzik
mit
úgy hívtam
haza
nép

Lép
sonkoly
hiányzik így
a méhnek

Vérzek
mint
meglőtt farkas

Siralmas világ
völgyében
állok

Árok
nyílj szét
ahány van nyeld el

Mint tenger
tüntesd el nyomukat
innét

Helyzetjelentés

Támad a dudva, a muhar,
és velük a magyar Ugar.
A féreg mindent kirág.
Ady úr, hol a virág?

Jegenye-lándzsák

Jegenye-lándzsák, földbe szúrva,
hazátlanul, mivé legyek,
nehéz ma embernek maradni,
úgy éljek, mint a levelek.

Hiénák ólálkodnak itten,
holtjáig retteg a szegény.

Jegenye-lándzsák, földbe szúrva,
ez a haza nem az enyém.

A másikat ti őriztétek,
felhők mögött rejti a kék.
Vigyázzatok rá, el ne vesszen,
földbe szúrt lándzsák, jegenyék!

Menet

Ladányi-versre emlékezve

Ki bolt előtt ácsorog,
az esőlé rácsorog,
eltűri, nem háborog.

Ki bűdös proli nekik,
ritkán hajt le féldecit,
mivel arra sem telik.

Öleli a téli fagy
hitetlen házban, avagy
kíméletlen ég alatt.

Indulj, genny sebezte láb,
míg tudsz, lépjél legalább,
azt üzenve, ne tovább.

Az éhező vánszorog,
de haragszik, háborog.
Kiabálj, rekedt torok.

Nekiindul fagyon át,
kergeti az éjszakát,
hol a nap kél, odalát.

Igazáért majd pöröl,
mint az összezárt ököl,
haragja, mint a pöröly,

ahova kell, odavág,
belerendül a világ.
Indulj, genny sebezte láb.

Álom-vers

Verset fordítok éjjel,
Miguel Hemández versét.
*Vagyunk a végtelenben
két elválasztott emlék.*
A foglár ízű csendből
ideér, közelebb lép.
Ezt a verset én írom,
mintha Miguellé lennék.

Híd-avatás

Miféle csontok
bújnak elő
a Dunából
hét évtized
kört körre hány
a barna hullám
miféle csontok
vén Dunánk
mélyéből
itt vagy ott
miféle csontok

Árnyék a habon
ősz
gyermek
ifjú
ki kezdje
a galamb-pár
a harmadik
a negyedik
cipővel
cipőtlenül
miféle csontok

Lyukak
a medencén
lábszáron
lyuk a mellcsonton
tisztos agg
szurtos fiú
a Duna győzi
miféle csontok
miféle csontok

Seregben
cikázva
némán
„engem vittek”

„én az anyámmal
mentem”
„én a cipőmet
bogoztam”
miféle csontok

Mint röpke hal
a tengerekben
vagy mint csoportos
madarak
föl-fölreppenve
a mélyből
vén Dunánk mélyéből
új híd
avatni mind

miféle csontok
miféle csontok
hívatlanul
hívatlanul

Buta zsidó monológja a harmincas évek elején

Adolftól nem kell félni,
nem fog ő
minket gettóba zárni
rabszolgamunkára se
kényszerít

Az orosz terjeszkedés ellen
hasznunkra lesz
az erős Németország
egy keleti háború esetén
netán támogatandó

Az altengernagy
semmiképp se engedné
hogy a hungaristák
átvegyék a hatalmat
vitatársaság az
jelentéktelen népség

Aggodalomra
nincs ok
az üzlet virágzik
nyáron
az Adriára megyünk

gyönyörű a horvát nap
félig-meddig miénk volt
perszónálunióban

Bár egyszer visszakapnánk!

Csak néhány firkász retteg
oktalanul
de én nem

Várom a szelet

Hallom a holtak csontjait
zörögni egész éjszaka.
Nem élhetek máshol, csak itt,
hol szégyenem lett a haza.

Mint Vörösmarty, Kölcsey
idejében, ma Háza nincs,
amit hallok, fáj hallani,
undokság, bárhová tekints.

Itt félbehagyni volna jó,
és nem vijjogni, mint kuvik.
Kapitány nélkül a hajó
elsüllyed, mint a Titanic.

Kérdezed, mi mondatja ezt?
Csak fájdalom, nem is harag.
A szelet várom, fújni kezd,
hintáztatja az ágakat.

Vihartól lobbanjon az ég,
vessen, kinek vesznie kell.
Helyemre másvalaki lép,
és boldogabb dalt énekel.

A lélek éji dala

Kire várok, kire nem?
Segíts, édes istenem!

Ücsörgők a háztetőn,
akit várok, sose jön.

Fagyok jönnek, hidegek.

Gyönyörű jégcsap leszek!

Epilógus

Idejében kell búcsúzni,
nehogy elpatkoljunk közben,
égen libegő felhőként
búcsúzkodni nem tanácsos.

Nem szerencsés hangyaként sem,
vagy burukkoló galambként.
Trappoló elefánt lennék
szívesebben, ezt bevallom.

Lapátfülű, jó ormányos,
aki semmit sem felejt el,
hogyan élt emberalakban,
kit szeretett és kit útált

a huszadik század földjén
végigbotorkálva, aztán
idejutva, hol még rútabb
időt jelez horizontunk

új abdákkal, de ne túlozz,
hiszen ágyban fogsz kimúlni
egy pisiszagú kórházban,
honnét elment minden orvos.

Búcsúzz el hát idejében,
ne hangyaként, ne galambként.
Hisz trappoló elefánt vagy,
nyomaidat látni fogják.

Rozi kérdezi

Miért nyávog a macska?
Miért mekeg a kecske?
Milyen légy az észnéllegy?
Vagy nem is légy, méhecske?

Szonett Lope de Vegához

Sessa herceg, Malpica márki,
ki emlegeti őket mostan,
emlékszik-e még rájuk bárki,
és Fülöp, a felséges hol van?

Mai nyikhajok, sok mihaszna,
kiket itt kevélykedni látok,
millióitoknak mi haszna,
hamar feledés tapos rátok.

A száműzött, a dutyi foglya
vihog hercegen és királyon
évszázadok gögjén kifogva,
gúnyolódva tudós irányon.

A nagy kerítő biztat engem,
hogy kicsiny bajaim feledjem.

Biztató

Enyém a Duna,
enyém a sziget,
nincs olyan erő,
mi innen kivet.

Látok jelenést,
hajdani időt.
Jön a dinnyehéj,
úszik és kiköt.

Attila, igen,
itt ült a kövön,
Nézte az eget,
kaszák odafönn.

Köszörülni kell,
fenőkö a vers.
Széthull, ami van,
holnap vége lesz.

Annak, ami nincs,
bokra nő, rügye,
virág föld alatt,
mindnyájunk ügye.

Enyém a Duna
s fölötte az ég.
Nem lesztek ti itt
urak semmiképp.

Útravaló

A holnapig, Rozi,
még aludni kell párszor,
de te eljutsz oda,
ha agyad, szíved bátor.

Magához tér e nép,
bár megeshet, sokára,
elúzi urait,
akármi lesz is ára.

És indul új menet,
jönnek fiúk és lányok,
mint rügyek ághegyen,
mint tavaszi virágok.

Én már rég nem leszek,
a verset szélként írom,
nem konyhaasztalon,
engedelmes papíron,

de teveled leszek,
ha szíved, agyad bátor,
a holnapig, Rozi,
még aludni kell párszor.

A nyomda dicsérete

Jó itt
nézni hogyan születik meg
a számítógép monitorján
az Ezredvég
vagy valamelyik
Z-könyv

Korrektúrára
várni
mikor előbújik
a nyomtatóból

Lesni
a kinyomott belső íveket
vagy
a borítót

Örülni
az elkészült könyvnek

Aztán
előlről
kezdeni mindent

Nézni
várni
lesni
örülni

A látogató

Ez ő,
itt van,
nem álom,
idejött,
hallom,
látom.

Szól este,
szól reggel,
beszélget
Bért Brechttel.

Kérdez,
vádol,
hol a csillag
a gyárról,
s maga a gyár
hol van,
elrejtették
a holdban?

Ezt kérdi
zordul,
hol nap kél,
arra fordul,
lát
messzi
láthatárig,
mi sehonnét se
látszik,
a szemét
oda szegzi,
ahová
nem lát senki,

hacsak ő nem,

Marx Károly,
ki fenn ül
egy felhőben
és mennyköveket
számol,
őt kérdi,
mit hiányol?

Ezért jött,
itt van,
megszólít,
hallom,
látom,
ez ő,
Györe az,
nem álom.

Délután

Petúnia muskátli
erkélynyi haza ez
fecsegnek a kert fái
szellő is lengedez

Kezemre ül egy hangya
vigyázva leteszem
már szalad a mihaszna
jobb neki odalenn

A szemközti fenyőre
madarat képzelek
ő délutánom őre
az idő elpereg

Netán olvasni kéne
vagy írni valamit
nézek inkább az égre
báránynép jár ma itt

Hát ne csináljunk semmit
függőágy hívogat
gyűjtsük csokorba estig
az éji álmokat

Beszélgetés a macskával

A macska csodálkozva néz rám,
mikor levetem a cipőt,
furcsák ezek a kétlábúak – gondolja –
a lábuk egy részét mindig levetik,
azt se érti, amit este csinállok,
mikor lekerül rólam nadrág,
pulóver, ing, trikó,
és belebújok a pizsamába,
mennyi bőre van ennek, és
ráadásul váltogatja is őket,
elképedésében nyávogni kezd,
mintha azt mondaná,
mire jó ez, nézz meg engem,
milyen jól elvagyok
bundámmal, legföljebb nyalogatom,
azt bezzeg te nem csinálod,
helyette inkább bőröket cserélgetsz.

Menni

Aludni. Álom nélkül.
Semmibe hullni éjjel.
A napot befejezni.
Kiegyezni a Rémmel,
aki odakint kuksol,
netán a holdra néz fel?

Reményt, ha csak csipetnyit,
mondjuk, legalább annyit,
mennyi a kiáltásra
valahonnét visszhangzik,
eljutni egy folyóhoz,
rajta át másik partig.

Menni, út nélkül, menni,
át ismeretlen tájon,
legyen az éjnek vége,
vele úgysem jött álom,
menni, út nélkül, menni,
menni, akármi várjon.

Oda, hol boldog őzek
futnak a réten átal,
madár kiált a napnak,
rikoltani se átall,
egedre száll a csillag,
világít sugarával.

Egedre száll a csillag,
menni, út nélkül, menni.
Lépted a semmi varját,
a rútat, elijeszti,
át ismeretlen tájon,
menni, bár nincs út, menni.

Pápaszem

Pápaszem, pápaszem,
fölveszem, leteszem,
holtomig keresem.

Melyik zug rejti el,
netán a frizsider,
érjük be ennyivel.

Vagy a spájzban lapul,
egy polcon, legalul,
és vihog gonoszul.

Viccelődik velem,
fölveszem, leveszem,
pápaszem, pápaszem.

Nyárvég

A füge még nem érik,
kicsinyek zöld bogyói,
közeledik a nyárvég,
e nyárvég nem valódi.

Levelet küld Yolanda,
de nem ül itt a kertben.
A füge keserű lesz.
Varjú repül felettem.

Fekete szárnyak röpte,
mint a kései bánat.
Szerelemtelen élek.
Nézem a kerti fákat.

Ismétlem: még nem érik
a füge. Bogyók hullnak
éretlenül a földre,

örvényébe a múltnak.

Mikor itt volt Yolanda,
másféle volt a nyárvég.
A füge érni kezdett,
és mosolygott az árnyék.

Bujdosó vers

Itt a bója, ott a gólya,
és velük a Balaton,
csobbanását a part ója,
meg én, aki hallgatom.

Mindent elvenni nem tudnak,
kik a hazát veszik el,
lesz még kezdete az útnak,
és ki nekivágni mer.

Most csigává kéne lenni,
aki a házával egy,
a hazáját odarejti,
bujdosni bárhova megy.

Üzen a dal

Néger ujjamból spanyol ősök
üzenik, itt vagyunk veled,
hiába futnak nyarak, ősök,
érkeznek jégcsapos telek.

Élnek kurjongató dalokban
ragyogó ibér nap alatt,
bárhová úzték őket onnan,
megtalálták hazájukat.

Az élet él, élni akar,
akármit tesz sok gyászmagyar,
kik temetőbe küldenének.

Enyém e bolygó, száll a dal,
néger, zsidó, cigány, magyar,
mindenképpen győzelmes ének.

Usánkában

Medvefejem van,
mézet nyalnék.
Csordul a légből
édes tajték.

Már bizseregnek
a föld sói,
jó most a szélbe
szimatolni.

Búvóhelyére
nem tér vissza,
medve a szellők
ízét issza.

Rügyeket nyitnak
bús, kopasz fák,
kihajt a földből
a szabadság.

Sürget, induljunk
nyíló útnak,
vele végezni
sose tudnak.

Hatodik ecloga

Én

Illene mottót tennem a versek elé Öntől,
mióta itt a régmúlt, kapun, ajtón zörömböl,
s a hazát visszaüznék odáig, ahol hajdan
munkatáborba zárták, és ott lett halhatatlan.

R.M.

Halhatatlan? Kevély szó. Élni akartam, nézni
Fanni haját a szélben, a méhekkal beszélni,
míg hűl a szilvalekvár, árnyékot ír az este
a verandára hulló, hunyorgó levelekre,
kvaterkázni a fával, ki bimbót, levelet hajt
néhány napig kivágva, nem hiszi el, hogy meghalt...

Én.

Szavait hallom nappal, szavait hallom éjjel,
árnyékát nőni látom, egész az égig ér fel.

Tovább írni a verset, ezt tanulom el Öntől,
miközben itt a régmúlt, kapun, ajtón zörömböl.

R. M.

Tovább írni a verset? Írok, mit is tehetnék,
mikor az életében lesz az emberből emlék,
a lélegzet megáll, az ég is émelyeg,
és kitömi készülnek a lila vérerek.

Én

A nyugalmat irigylem, a költő ír, a macska
miákol, és az eb vonít s a kis halacska
ikrát ürít kacéran. Egy vers milyen veszélyes!

R. M:

Én hozzátettem azt is, mily kényes és szeszélyes.

Én

Mit tudok hozzátenni, érkezni látom őket,
megismétlem a szót, itt vannak, zörömbölnek,
vadásznak a cigányra, a faluvégi házak
rémülten összebújnak, forró nyárban is fáznak,
apa fut gyerekével, de nem jut ki az útra,
és Éσαιás sem jön, fekszik a földre bukva.

R. M.

Már Éσαιás sincsen? Ki mond rettentő szókat?
Napnak nincs melege, nincs hidege a hónap,
s a kavargó ködökre ismét kegyetlen köd jön...

Én

Dermeszt a szó, mint egykor, de vagyunk még a földön,
emberek és virágok, fák is, levelet hajtok,
mialatt ijedtükben becsukódnak az ajtók,
és a kapuk se nyílnak... Ne jöjjön ide vendég.
Hajdani harag, mintha éreztük volna nemrég.

R. M.

Tovaszállnak a felhők, már egy sincs odafönt.
Csak a kék. írj az égre, ha minden összetört!

Reggeli strófák

*...tudja, kivágják, s rajta fehérlik bár a kereszt, mely
jelzi, hogy arra fog irtani holnap már a favágó,—
várja, de addig is új levelet hajt.*

(Radnóti Miklós: Első ecloga)

Álomhalálból ébredek,
mintha volnék kötözve gúzsba.
Kivégeznek a reggelek.
Az idő ajtaja becsukva.

Kávét iszom. Vajat kenek
a kenyérre, és rája lekvárt.
A macskákkal beszélgetek.
Mi történik ma? Jó? Rossz? Nem várt?

Hírek az újságban. Legyek.
El kéne hessegetni mindet.
Aludni még. Hogy ne legyek.
A polcon unatkozó ingek.

Koporsó az üres lakás,
rám csukva benne ajtó, ablak.
Uram, kéne valami más,
földbe dugj, hogy onnét kihajtsak.

Olyanná legyek, mint a fák,
kiket kivágni kijelöltek,
holnap törzsükbe fejsze vág,
de addig nőnek, egyre nőnek.

Mint a mag

Madár menekül, elrepül,
fölfelé száll, felhőre ül,
el- kivándorol messzire,
nem tér többé vissza ide.

Én menekülni nem fogok,
legyek bár ziháló torok,
fojtogasson néma harag,
élek, mint föld alatt a mag.

Duzzad, nem adja meg magát,
holnap fatörzs lesz, rajta ág,
virágokat a szélbe nyit...
Most drága nedvek éltetik.

Szigligeten

Ropog a tűz, jó itt.
A fiú begyújtott.
Melegsik a lélek.
Tegnap még hó hullott,

de mára fölenged
a fagy kint is, bent is.
A fiú begyújtott.
A lélek melegsik.

Bukolikus

Vár a lent hagyott pizsama,
Jancsi kályhában a hamu,
árnyékokkal az éjszaka,
noszogat az útilapu.
Nem kék térkép-darab ez itt,
ébred, nyújtózkodik, beszél,
kacsák őrzik nádasait,
partjaira csobban a szél.
Eszegetem a keszeget,
a stégnél horgászok, de sok,
mind műgilisztát szedeget,
de halat egyikük se fog.
Lesem a fűben a csigát,
amikor éppen mászni kezd,
virágzik sok tavaszi ág,
váratlanul hull ránk az est.
Fönt az égbolton kifli hold,
beleharapni volna jó,
a kertben ugrál egy kobold,
ősszel érni fog a dió,
az ágak még kesze-kuszák,
nézem az alvó árnyakat,
virágzanak az almafák,
salétromot a házfalak,
légy döngicsél, fűszálra ül,
füstöl a kémény, tűz ropog,
az égbolt ponyvája mögül
kiragyognak a csillagok.
Májusodik, közel a nyár,
virágkelyhekre száll a méh,
holló se mondja: „soha már!”,
hangya iramlík boly felé.
A pókokat is szeretem,

buzgón szövök hálójukat,
van éjszakám, van reggelem,
a szomszédban Pamacs ugat,
ide még a halál se jön,
vagy úgy érkezik, mint barát,
belép az ajtón, rám köszön,
hogym velem igya meg borát.

Tűnődő

Furcsa dolog, hogy nem leszek,
suttogják különös neszek,
mikor reggel ébresztenek.

Üregébe bújik a rák,
élnek a bokrok és a fák,
ízesezik a kerti mák.

Almafáink alatt ülök.
„Nyári koncertre készülök” –
ciripeli egy víg tücsök.

Érik ház végén a dió,
azt mondja, ágon lenni jó,
ne jöjjön másik stáció.

Fiamhoz, aki autóvá változott

Szervusz, Peti, mi van veled,
merre forog a kereked,
csalafintán, gyorsan forog,
én lassabban bandukolok.

Ahová most kormányozol,
piroslik mindhárom bokor,
a nap süti bogyóikat,
érettjét leszedtem minap.

Beléd ülök, ha engeded,
kicsit se zavargók neked,
ne bánd. ha lefulladsz, Peti,
csak másoknak ne menj neki.

Hosszú az út kilencvenig,
avagy tovább, de eltelik,
mi hátra van, kicsiny idő,

apád majd a földből kinő,

vagy csiga lesz, és vándorol,
terád pislog háza alól,
üléseden foglal helyet,
veled van, hát elégedett.

A pillangóról

Égen és földön hány titok,
pillangónak ajtót nyitok.

Még köröz egyet, majd bejön,
unatkozott kinn a mezőn.

Olvasni nyitott könyvre ül,
ne lapozgassak egyedül.

Aztán széttárja szárnyait,
mintha nem is lett volna itt.

Virágok kelyhén megpihen,
nem látja többé senki sem.

Levél a kerthez

Hol van a kertbeli nyár, hova bújt el, mászik a fű közt,
földre lehullott, almafa ejti el így a gyümölcsét,
hogyha lehúzza az ágat, metszeni kéne időben.
Drága virágok szirma lehajlik, jaj, lekonyulnak,
nincs zubogó víz, csak ragyogó nap, száraz a földjük.
„Merre, bolyong, aki minket nemrég annyi örömmel
vett hajtásként", kérdi a mályva a málnabokortól,
már a ribiszkét férgek eszik, most ők lakomáznak.
„Nincs jól!", ezt panaszolják, fák szava sír, idehallik,
hervadt bokrok táviratoznak, küldik e-mailjük,
nézem a gépben, mennyi SOS, szólni, felelni
kéne azonnal, rögtön, most odamenni közéljük:
„Itt vagyok!", akkor vígan nyílna, nevetne a szirmuk,
szilva teremne, nem egy, sok, várnak a szedrek, az almák
rám mosolyognak, mennyire szépek fenn a faágon.
„Itt van a gazdánk, eljött, itthon van miközöttünk!",
mondják, és igazuk van, jól tudom, ott vagyok otthon.

Szonett

Majd azt mondják: „Apa nagyon
szeretett Szigligetre járni.”
Virágozik a két muskátli.
Jó kinézni az ablakon.

Örvendeznek az almafák,
meg lettek metszve márciusban.
A felhőkből a nap kibukkan,
nem incseleg, mint télen át.

A fűben csiga kóborol.
Ribiszkét kínál a bokor,
szellő érkezik, kerti vándor.

Szúnyoghálón darázs dönög.
Ha lejönnek, velük jövök,
szólítom őket fűből, fából.

A másik haza

Nem felhő, nem madár,
megkötöz, mélybe húz,
számkivet, visszavár,
beléd mar, mint a csúz.

Álmodból felriaszt,
nem alszol másnapig,
ütlegel, mint pimaszt,
mikor képen verik.

Kinevet, eltaszít,
hiába szereted.
Virrasztasz hajnalig,
nincs boldog reggeled.

Halálodig gyötör
visszavár, számkivet,
lesújt, mint a pöröly,
körmönfont és rideg.

Mégis őt akarod,
keresed mindenütt,
kicsavarja karod,
földre ránt, agyonüt.

Elégia

A halottaim egyre ritkábban válaszolnak,
hol a mobil merül le, hol e-mail-levél vész el,
bele kell hát nyugodnom, ide egyik se vágyik.
Miért jönnének vissza, élőnek lenni nem jó,
látni, miképpen pusztul Hungária, a drága,
végez vele a kormány, mindenféle miniszter,
és aztán törzsi gyűlés állja körül a sírhelyt,
hol nemzet süllyed el, de népek őt nem siratják.
Európa, a részvét küblije ugyan telve
nyilatkozattal, van mit illemhelyen lehúzni,
ám itt a nép nem mozdul, ki tudja, mire vár még.
Nehéz ezt elviselni, a hírek légy piszokkal
hullnak ki a lapokból, unom olvasni őket.
A nap nehezen múlik, csak az eget, a fákat
szeretem nézni, mást nem. Lassan az élet elhagy,
mielőtt elhagynám én. Humoros ez a helyzet,
avagy olyannak látszik, miközben látszattá lesz
körülottem, mit nemrég úgy hívtunk: Magyarország.

Buta nóta

– Csigabiga,
gyere ki,
ég a házad
ideki!

– Ha ég házam
odaki,
majd eloltja
valaki.

Ha nem oltja
senki el,
vele együtt
égek el.

Rejtőzködő

Gyíkagyam noszogat,
bújjak el a fűben,
rejtőzzek fák alatt,
az embert kerüljem.

Fölöttem szánjanak
dongók, méhek, lepkék,
feledjem magamat,
aki voltam nemrég.

Egy másik életet
próbáljak ki ottan.
Várjam az éjeket,
mikor telihold van.

Rajzani odafenn,
hol a szelek szállnak.
Üljek leveleken,
tartsanak az ágak,

mint hajdan vadakat
bújtattak a vermek.
Mikor fölkel a nap,
újra élni kezdjek.

Búcsú

A gólyák már elrepültek.
A fészek üres.
Süt még a nap, de a nyárnak
hamar vége lesz.

Egyik télre jön a másik.
Megdermed a szív.
Visszatérek? Fű kiégve,
Almafa se hív.

Őz iramlik át a réten,
ő is menekül.
Gyümölcsét az ág leejti,
rajta féreg ül.

Indulni kell. A hold sürget.
Megyek, de hova?
Víz csöpög a nádtetőről,
fecske száll tova.

Bámész róka ül a kertben,
látogatni jött.
Azt mondja, nemcsak tegnap van,
meg tegnapelőtt.

Holnap is lesz, szeme csillog,
aztán elszalad,

rókanyomot hagy utamnak
ősz fák alatt.

Kérdések

Hol a kék?
A remény hol van?
Vízbe ugrik,
nagyot csobban.

Hol az ég?
Most felhők rejtik.
De elúsznak
jövő keddig.

Hol a föld?
A virágokban,
kiket táplál,
nem a gyomban.

Hol vagyok?
Vízben és földben.
Szelek szállnak
évfölöttem.

Hol leszek?
Hol a víz csobban,
halak úsznak
kék habokban.

**Ez a
258
példány**

**ISBN 978-963-893446-5-9
ISSN 0866-4420**

Felelős kiadó Simor András

Felelős szerkesztő Tabák András

**2012 Vasas-Köz Kft. nyomda
Felelős vezető Badó Géza**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság

250 Ft
